

Arrest

nr. 55 046 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 7 augustus 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 augustus 2005.

Op 17 november 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 februari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 202.215 van 22 maart 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 januari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 december 2009 dient verzoeker een aanvulling in op deze aanvraag onder de vorm van een "typeformulier regularisatieaanvraag", op 5 maart 2010 dient verzoeker nog een aanvulling in.

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...) :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2009 werd ingediend via de gemeente Malle en geactualiseerd op 13.12.2009 door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Reden(en):

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 19.01.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat het een belangrijke aderlating zou betekenen om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij zijn moeizame opgebouwde contacten zou verliezen, de precare situatie in Kameroen omwille van de schending van art. 3 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn echter onvoldoende.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij onder andere werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure (punt 1.2). Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 08.08.2005, die niet ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 17.02.2006, hem ter kennis gegeven op 23.02.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 22.03.2010. De duur van beide procedures samen is iets meer dan 4 jaar en 7 maanden en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State.

Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008, dus deze kan niet in rekening gebracht worden voor de toepassing van criterium 1.2 van de instructies. Zijn eerste regularisatieaanvraag werd ingediend op 09.11.2006 en werd afgesloten op 22.01.2008. De huidige regularisatieaanvraag is pas sinds 19.01.2009 hangende. De som van de asielprocedure en de procedure

bij de Raad van State inbegrepen, bedraagt -zoals reeds vermeld- dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 1.2.

Betrokkene kan daarom geen aanspraak maken op een regularisering om humanitaire redenen omwille van criterium 1.2.

Betrokkene beroept zich verder op het criterium 2.8 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. De advocaat van betrokkene duidt daarbij zelf in het typeformulier aan dat betrokkene bijna 5 jaar in België verbleef, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, hij zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en Nederlands spreken, hij heeft meerdere opleidingen gevolgd, hij is werkbereid en doet vrijwilligerswerk, hij legt getuigenverklaringen voor, hij heeft workshops gegeven, hij is/was lid van een zangkoor en kerkgemeenschap en speelde mee in theaterstukken), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009 (punt 2.8A).

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe d.d. 18.11.2009 en doet vrijwilligerswerk. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Tot slot haalt de advocaat aan dat de fysieke integriteit van verzoeker ernstig bedreigd zou zijn als hij terug moet naar zijn land van herkomst. De advocaat van betrokkene poogt deze bewering te staven aan de hand van artikels die hij terug vond op het internet. Een verwijzing naar dergelijke rapporten kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar deze rapporten (o.a. van Amnesty International) gaan over de algemene toestand in KAMEROEN en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (RVV., 27 jul. 2007, nr 1.018).

(...).

Op 8 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

Reden van de beslissing :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bep; termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 al.1, 2^e wet 15/12/1980)

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid worden niet aanvaard zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot ontvankelijkheid van de aanvraag. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Op 17/2/2006 sloot het CGVS de asielpcedure af met de bevestiging van de beslissing van weigering van het verblijf. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV. 17/11/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...).

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de

invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 29 januari 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting, ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Schending van artikel 9 bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet dd. 19 juli 2009

Verzoeker haalt het middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële en formele motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991.

Uiteraard behoort het niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De instructie betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, vermeldt volgende :

“... ”

E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de Instructie)

Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen,

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

1) U verblijft, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied.

2) U kunt een duurzame lokale verankering in België aantonen (zie punt 4.a.3. op pagina 5).

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

• Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

• Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.

Dit criterium zal uitzonderlijk in aanmerking worden genomen, onder voorbehoud van ontvankelijkheid van de aanvraag, voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen.”

Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest n 198.769 van 9 december 2009.

Dit had als gevolg dat de minister slechts kon teruggrijpen naar zijn discretionaire bevoegdheid om personen al dan niet te regulariseren.

Doordat de staatssecretaris beslist dat verzoeker slechts een attest van werkbereidheid en een attest van vrijwilligerswerk bijvoegt en dus niet voldoet aan artikel 2,8B van de vernietigde instructie, en verzoeker dus geen aanspraak kan maken op een regularisatie.

Terwijl de staatssecretaris een onmogelijke eis stelt aan verzoeker en zich beroept op niet meer bestaande criteria, is de beslissing noch formeel, noch materieel naar recht gemotiveerd.

Toelichting bij dit middel

Verzoeker verblijft sinds augustus 2005 in België, een heeft nooit de mogelijkheid gehad om zich op legale wijze een loon te verschaffen. Hij mocht als afgewezen asielzoeker, hoewel hij steun ontving van het ocmw gedurende zijn ganse procedure, ook deze voor de Raad van State, niet werken.

Het is/was aan personen in zijn situatie verboden om arbeid te verrichten. Hem was immers de vluchtelingenstatus geweigerd,

De voorwaarde die de staatssecretaris dan ook oplegde, was een quasi onmogelijke voorwaarde en dus in wezen geen voorwaarde.

De vernietigde instructie waarnaar de staatssecretaris verwijst is daarenboven vernietigd en bestaat dus eenvoudigweg niet meer, zodat de verwijzing van de minister ernaar en de ook zeer strikte interpretatie ervan mocht ze nog bestaan, een gebrek in de motivering inhoudt.

Verzoeker wordt immers geacht zich aan regelgeving te houden die niet bestaat en wordt er de facto op afgerekend.

Zowel formeel, een onbegrijpelijke motivering, als materieel, een inhoudelijk dermate tegenstrijdige beslissing welke elke logica tart, is de beslissing dan ook strijdig met de wet van 29 juli 1991.

De absurditeit en de willekeur van de beslissing wordt nog meer in de verf gezet, bij een nadere beschouwing van het dossier van verzoeker, welke voldoet aan elke inhoudelijk maatstaf die wordt voorgeplaatst om een persoon in dezelfde omstandigheden al dan niet te regulariseren.

Verzoeker verblijft meer dan 5 jaar in België en verwierf verschillende diploma's, zelfs van een knelpuntberoep.

Aan goede wil of integratiebereidheid, lag het niet. Het stukkenbundel van verzoeker is/was immens en de staatssecretaris ontkende niet dat er onvoldoende integratie zou zijn.

De voorwaarde die de staatssecretaris oplegde en de toets die hij maakt aan een vernietigde reglementering, ondergraaft ook de rechtskracht die een arrest van de Raad van State heeft.

De staatssecretaris beschikt bij de beoordeling over een verzoek conform artikel 9 bis over een discretionaire bevoegdheid: deze kan hij echter niet uitoefenen door aan degenen onderworpen aan een maatregel, een voorwaarde op te leggen die in se in zulke mate onmogelijk is, dat ze er niet aan kunnen voldoen, vermits ze enerzijds gebaseerd is op een door de Raad van State vernietigde norm (gebrek aan formele motivering) en anderzijds gebaseerd op een door verzoeker quasi onmogelijk te vervullen voorwaarde, aangezien geen enkele werkgever hem kan of kon voorafgaandelijk beoordelen.

Zodoende blijkt dat de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch heeft deze niet correct beoordeeld”.

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de staatssecretaris zich ertoe heeft geëngageerd de criteria van de vernietigde instructie te blijven toepassen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. In de mate waarin verzoeker de mening is toegedaan dat criterium 2.8B een *quasi* onmogelijke voorwaarde zou inhouden, meent de verwerende partij dat deze argumentatie niet dienstig is voor verzoekers zaak. Verzoeker toont immers niet aan dat het onmogelijk zou zijn om een arbeidsovereenkomst te verkrijgen of een arbeidskaart. De te volgen procedure wordt klaar en duidelijk uitgelegd in de instructie zelf. Het *vademecum* licht deze procedure verder toe. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de daarin verduidelijkte demarches zou ondernomen hebben. Vervolgens zonder meer stellen dat het onmogelijk zou zijn om een arbeidskaart en een arbeidsovereenkomst te verkrijgen, is niet ernstig.

4.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van een lange asielprocedure: hij diende een asielaanvraag in op 8 augustus 2005, die niet ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal op 17 februari 2006, vervolgens diende verzoeker een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 22 maart 2010, de duur van beide procedures samen is iets meer dan 4 jaar en 7 maanden en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State, verzoeker had evenmin een aanvraag tot regularisatie hangende op 18 maart 2008, dus deze kan niet in rekening gebracht worden voor de toepassing van criterium 1.2 van de instructies: zijn eerste regularisatieaanvraag werd ingediend op 9 november 2006 en werd afgesloten op 22 januari 2008, de huidige regularisatieaanvraag is pas sinds 19 januari 2009 hangende, de som van de asielprocedure en de procedure bij de Raad van State inbegrepen, bedraagt dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 1.2., verzoeker kan daarom geen aanspraak maken op een regularisering om humanitaire redenen omwille van criterium 1.2.; verzoeker beroept zich verder op het criterium 2.8 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, de advocaat van verzoeker duidt daarbij zelf in het typeformulier aan dat betrokkene bijna 5 jaar in België verbleef, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken, hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, hij zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en Nederlands spreken, hij heeft meerdere opleidingen gevolgd, hij is werkbereid en doet vrijwilligerswerk, hij legt getuigenverklaringen voor, hij heeft workshops gegeven, hij is/was lid van een zangkoor en kerkgemeenschap en speelde mee in theaterstukken), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf, dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel aangenomen worden, de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009 (punt 2.8A), qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd, dit doet betrokkene niet: hij voegt een attest van werkbereidheid van de VDAB toe d.d. 18 november 2009 en doet vrijwilligerswerk, dit kan echter niet in verzoekers voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is; tot slot haalt de advocaat aan dat de fysieke integriteit van verzoeker ernstig bedreigd zou zijn als hij terug moet naar zijn land van herkomst maar een verwijzing naar rapporten kan niet beschouwd worden als een grond tot regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kameroen en verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

4.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich beroept op niet meer bestaande criteria zodat de beslissing noch formeel, noch materieel is gemotiveerd. Verzoeker wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State is vernietigd.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent.

Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvulling van 13 december 2009 bij zijn oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vulde immers het “Typeformulier

Regularisatieaanvraag” in en voegde dit bij de aanvraag. Verzoeker vroeg dus zelf aan de verwerende partij om de instructie toe te passen omdat hij meende dat deze op hem van toepassing was. In het kader van een goed bestuur en rekening houdend met het vertrouwensbeginsel, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld om *in casu* de door verzoeker aangebrachte elementen te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009.

De kritiek van verzoeker dat de verwijzing naar de instructie een schending uitmaakt van de formele en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending zou aanvoeren van de bepalingen van de instructie, merkt de Raad op dat deze instructie door de vernietiging ervan bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 uit het rechtsverkeer is verdwenen zodat de schending ervan niet meer rechtstreeks kan worden aangevoerd.

4.4.2. Verzoeker voert aan dat hij gedurende zijn verblijf in België niet mocht werken en dat de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract een *quasi* onmogelijke voorwaarde was. Hij wijst erop dat hij meer dan vijf jaar in België verblijft en verschillende diploma's verwierf, zelfs van een knelpuntberoep. Volgens verzoeker ontkent de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat er onvoldoende integratie zou zijn.

Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoeker het motief bekritiseert betreffende het arbeidscontract en betreffende zijn integratie.

In zijn aanvraag van 19 januari 2009 vermeldde verzoeker als elementen ten gronde:

- het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst, zijn fysieke integriteit wordt er bedreigd;
- verzoeker heeft zich geïntegreerd: hij volgde cursussen Nederlands en Technologie installatietechnieken en decoratie;
- hij legt getuigenverklaringen voor inzake zijn integratie;
- hij werd geïnterviewd voor een krant en speelt toneel;
- hij doet vrijwilligerswerk en kookte in het I. instituut;
- de procedure duurt dermate lang dat verzoeker aanspraak maakt op regularisatie om humanitaire redenen.

In zijn aanvulling van 13 december 2009 legde verzoeker twee bijkomende opleidingscertificaten voor en kruiste hij de criteria “onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar” aan en “ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België” en “werk + duurzame lokale verankering”. Hij legde foto's en getuigenverklaringen voor en een attest van werkbereidheid van de VDAB daterend van 18 november 2009.

In de bestreden beslissing wordt over de werkbereidheid van verzoeker overwogen:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe d.d. 18.11.2009 en doet vrijwilligerswerk. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen arbeidscontract heeft voorgelegd en verzoeker betwist dit niet. Verzoeker heeft gebruik gemaakt van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, dat, zoals hij aanhaalt in het verzoekschrift, voorschrijft dat er een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract wordt bijgevoegd en dat dit arbeidscontract kan worden gedownload op de sites van de gewesten. Nu verzoeker dit voorschrift zelf citeert in de uiteenzetting van het middel, blijkt dat hij ervan op de hoogte was dat hij, om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van dit criterium, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract diende voor te leggen. Nu verzoeker dit niet gedaan heeft, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker niet kan geregulariseerd worden op basis van het criterium werk en duurzame lokale verankering. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat een attest van tewerkstelling niet volstaat als bewijs van werk of toekomstige tewerkstelling.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat dit om een “onmogelijke” voorwaarde zou gaan, aangezien het om een modelarbeidscontract gaat dat een recht opent op een arbeidskaart B, zodat niet werd vereist dat verzoeker reeds was tewerkgesteld op een moment waarop dit hem niet was toegestaan.

Inzake verzoekers integratie en de duur van zijn verblijf in België wordt het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich verder op het criterium 2.8 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. De advocaat van betrokkene duidt daarbij zelf in het typeformulier aan dat betrokkene bijna 5 jaar in België verbleef, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou geïntegreerd zijn, hij zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en Nederlands spreken, hij heeft meerdere opleidingen gevolgd, hij is werkbereid en doet vrijwilligerswerk, hij legt getuigenverklaringen voor, hij heeft workshops gegeven, hij is/was lid van een zangkoor en kerkgemeenschap en speelde mee in theaterstukken), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009 (punt 2.8A).”

Verzoeker kwam België binnen op 7 augustus 2005 en ontkent niet dat hij nog geen vijf jaar in België verbleef op 15 december 2009, zoals wordt voorgeschreven om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van het criterium “*ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering*”. Op het typeformulier regularisatieaanvraag dat verzoeker heeft ingediend op 13 december 2009, wordt vermeld dat deze periode van vijf jaar in tegengestelde richting wordt berekend vanaf 15 december 2009. Verzoeker wist bijgevolg dat hij op datum van 15 december 2009 een verblijf van minstens vijf jaar diende te hebben.

De vaststelling in de bestreden beslissing steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is. Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de elementen die verzoeker had aangehaald in het kader van zijn integratie. Hieruit blijkt dat de gemachtigde met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan opdat verzoeker geregulariseerd zou worden. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met deze conclusie, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel en dit motief kennelijk onredelijk zijn.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET